

Bertus van Luik

Rechercheurs De Haan en Damhuizen
deel 2

De dode prostituees

Moord in antiek

De liquidatiemoorden

Uitgeverij U2pi

Rechercheurs De Haan en Damhuizen - deel 2
3 nieuwe verhalen

© Uitgeverij U2pi BV (www.jouwboek.nl), Voorburg
1e druk November 2011
1e ebookversie November 2011

Titel: Rechercheurs De Haan en Damhuizen deel 2 (3 verhalen)
Auteur: Bertus van Luik
Druk: U2pi BV

ISBN: 978-90-8759-224-0
NUR: 331

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Rechercheurs De Haan en Damhuizen

De dode prostituees

door

Bertus van Luik

‘Mijnheer de Haan, mijnheer de Haan. Bent u wakker?’

‘Wim, kun je me horen?’

Vaag hoort Wim de Haan de stemmen van een verpleegster en van zijn vrouw Susan.

Hij ligt op een kleine zaal in het Meppeler ziekenhuis. Ongeveer twee uur geleden lag hij nog in de operatiekamer. Wim de Haan, rechercheur van politie in Meppel regio Drenthe, is gewond geraakt bij een schietpartij. Een kogel heeft zijn linker long doorboord. Korte tijd na de schietpartij arriveerde de ambulance en met spoed werd de operatiekamer in orde gebracht.

Toen Wim in het ziekenhuis aankwam, moest hij direct geopereerd worden. De kogel zat op een gevaarlijke plaats maar kon toch vrij gemakkelijk worden verwijderd.

‘Wim, schat hoor je mij?’ Steeds duidelijker hoort Wim de stemmen van Susan en de verpleegster. Ook ziet hij Susan naast zijn bed zitten. Ze heeft rood behuilde ogen.

Wim heeft dorst. Voorzichtig probeert hij met zijn tong zijn lippen nat te maken. De verpleegster ziet het en bevochtigd zijn lippen een beetje. Dan sluimert Wim weer verder.

Als hij een tijd later zijn ogen opnieuw open doet, is hij al een heel stuk kwieker. Hij ziet Susan naast zijn bed zitten. Ze is ingedommeld. Vaag komen de beelden in zijn herinnering terug, van wat hem is overkomen. Samen met zijn collega Klaas van Spijkeren hoorden ze een politiebericht op de autoradio dat er een bankoverval plaats vond op het Zuideinde. Met hun oude Golf, die nodig aan vervanging toe is, kwamen ze uit de richting Staphorst, Meppel binnen rijden, toen ze het politiebericht hoorden.

Op het moment dat ze bij de bank aankwamen en uit de auto stapten werden ze meteen beschoten. Hij zag dat Klaas in zijn hoofd werd getroffen en in elkaar zakte.

Wim liep snel om de auto heen en terwijl hij bij Klaas neerknielde werd ook hij door een kogel geraakt. Hij voelde een klap in zijn rug en verloor het bewustzijn.

Als Wim nu door het raam van zijn kamer naar buiten kijkt, ziet hij

dat het donker is. De bankoverval vond deze middag om twee uur plaats. Wat zou er intussen allemaal gebeurd zijn? Hoe is het met Klaas? Hij probeert zijn stem en kucht. Dan kijkt Susan op. Blij roept ze,

‘Wim, ben je wakker. Ik was zo bang. Ik hoorde dat je gewond was. Ik dacht dat ik je kwijt raakte.’ Dan huilen ze samen. ‘Hoe is het met Klaas?’ Vraagt Wim. Susan schudt haar hoofd.

‘Klaas is overleden.’ snikt ze. Wim schrikt en vraagt ontzet, ‘Hoe is het eigenlijk precies gebeurd? Ik ben een heel stuk van de film kwijt.’ ‘Toen jullie bij de bank kwamen, stapten de overvallers net naar buiten en beschoten jullie onmiddellijk. Omstanders en een politiewagen die snel ter plaatse waren, hebben meteen de achtervolging ingezet. Daarna is de auto van de overvallers op een spoorwegovergang met een trein in botsing gekomen. De overvallers waren op slag dood. De buit is in de auto terug gevonden.’

Wim is na dit verhaal erg aangeslagen.

De lichamelijke schade geneest sneller dan de geestelijke schade die Wim aan dit avontuur overhoudt. Hij kan het maar moeilijk verwerken. Halve nachten ligt hij wakker en als hij dan eindelijk slaapt, dan droomt hij over de schietpartij. Steeds weer ziet hij hoe Klaas getroffen neervalt. Soms vlucht hij het huis uit. Hij zwalkt dan uren doelloos door de stad. Susan de Haan maakt zich zorgen om haar man. Weken, maanden gaan voorbij.

Wim kan nog steeds zijn draai niet vinden. Susan herinnert zich dat Wim vroeger een hobby had die hem en zijn vader, toen die nog gezond was, veel plezier schonk; namelijk het fokken van raskonijnen. Zou dat een oplossing zijn voor zijn probleem?

‘Wim, als je nou eens een hobby hebt, waar je veel energie in kwijt kunt, misschien kun je zo wat gebeurd is verwerken.’

Wim denkt over de woorden van zijn echtgenote na. ‘Misschien heb je gelijk’ zegt hij, ‘Maar welk soort hobby zou ik moeten beginnen? Het enige wat ik kan bedenken is mijn vroegere hobby, het houden van raskonijnen voor tentoonstellingen.’ ‘Dat lijkt mij een goed plan. Als je nu eens contact opneemt met de secretaris van de Meppeler kleindieren vereniging, misschien kun je zo aan adressen van fokkers

komen. Hoe je het doet, of wat je gaat doen maakt niet uit, als je maar iets te doen hebt waar je afleiding door krijgt'. Wim denkt over de woorden van Susan na en zegt, 'Ik wil dan de rassen fokken die ik vroeger ook gehad heb, Thuringers en Rode Nieuw Zeelanders'.

Hij loopt opgewekt naar de schuur met een duimstok om wat maten op te nemen. Die avond is Wim bezig om tekeningen voor hokken te maken. Susan is blij dat hij weer interesse heeft in andere zaken en niet zit te piekeren en rusteloos door het huis loopt. Een week later heeft Wim een prachtige konijnenstal gebouwd en heeft hij twee spannetjes van allebei de rassen aangeschaft. In de weken die volgen bemerkt Susan, dat haar man zienderogen opknapt. Ze is blij, want ze wil haar oude Wim weer terug hebben, die altijd opgewekt en humoristisch was.

Hij lachte altijd veel en op zijn tijd kon hij een goeie mop tappen.

Op een morgen krijgt Wim bezoek van commissaris Van Eulsen.

Als Susan de commissaris binnenlaat, komt Wim net uit de schuur.

'Hoe gaat het nu met je Wim?' 'Nou commissaris, het gaat nu redelijk.

Op aanraden van mijn echtgenote heb ik mijn vroegere hobby weer opgepakt. Ik ben daar nu enkele weken mee bezig en ik moet zeggen dat dit mij weer rust geeft en ik pieker niet zoveel meer.

Ik heb nu weer zin om dingen te gaan doen.'

'Nou Wim, het doet mij goed om dat van jou te horen. Zoals je weet ga ik over een paar maanden met pensioen. Ik zou het erg fijn vinden als je, voor dat ik weg ga, weer een beetje in de running bent. Je bent altijd een goede rechercheur geweest en samen met Klaas vormden jullie een perfect team. Ik zou het heel erg vinden als ik jou in de WAO zie verdwijnen.

Zoals je weet, heeft in het landelijk politieblad een advertentie gestaan voor de opengevallen plek in dit korps. Uit het midden van het land heeft een jonge rechercheur gesolliciteerd op die advertentie, om hier in ons korps een nieuwe werkplek te vinden.

Ik heb hem voor vanmiddag op mijn bureau uitgenodigd voor een gesprek.

Ik zou het opprijs stellen, als jij daar bij aanwezig kunt zijn. Als het tussen jullie klikt, zouden jullie een nieuw team kunnen vormen.'

Wim heeft nog wel zo zijn bedenkingen.

‘Commissaris, ik weet niet of ik zelf wel aan een nieuw team toe ben. Ik kan de samenwerking met Klaas niet zo gauw uit mijn hoofd schrappen.’

‘Dat is mijn bedoeling ook niet, maar je moet wel reëel blijven. Het leven gaat wel door, helaas ook zonder Klaas. Wij moeten allemaal verder door het leven.’

Wim knikt en zegt, ‘Ik zal er zijn. Ik hoop dat ik aan een nieuwe collega kan wennen.’

‘Ik begrijp het wel. Het zal eerst niet gemakkelijk zijn en als het niet klikt, dan doen we het niet. De nieuwe rechercheur krijgt toch eerst een proefperiode in ons korps.’

Als Wim die middag, het politiebureau aan de Eendrachtstraat in Meppel binnenstapt, staat commissaris van Eulsen te praten met Gerrit van Winsum, de wachtcommandant.

Van Winsum geeft Wim een hand en is oprecht blij dat het wat beter met hem gaat.

Terwijl de drie mannen het gesprek samen voortzetten, komt een agent het bureau binnen stappen met drie relschoppers. De jongens zijn aangehouden toen ze een bejaard echtpaar wilden molesteren. De raddraaiers beginnen amok te maken en de agent krijgt een paar rake klappen. Voordat Wim en de wachtcommandant in actie kunnen komen om de agent te ontzetten, komt een forse jonge man, een beer van een vent met grote handen, brede schouders en een stevige stierennek het politiebureau binnen stappen.

De man is tegen de twee meter lang en heeft een sympathieke uitstraling, maar wel een vastberaden blik in zijn ogen. Over zijn arm draagt hij een colbertjasje, dat hij bij het zien van de acties van de herriemakers, op de grond laat vallen en meteen tussen de agent en de relschoppers in springt. Aan de handelingen van de reus zien de drie mannen bij de balie dat de binnenkomer de bokssport tot in de finesses beheerst. Hij deelt direct rake klappen uit.

Met een paar linkse hoeken in combinatie met rechtse uppercuts, is hij de situatie al snel meester. Binnen enkele seconden zijn de relschoppers uitgeteld en worden door de agent, die ze binnenbracht, meteen in het cellenblok ingesloten.

Daarna pakt de jongeman zijn colbertje weer op en zegt tegen de wachtcommandant,

‘Ik kom hier voor een sollicitatiegesprek met commissaris Van Eulsen. Mijn naam is Henk Damhuizen.’ Wim de Haan en de commissaris staan nog steeds bij de balie, waar de wachtcommandant zijn domein heeft. Ze kijken vol bewondering naar Damhuizen.

Dan zegt de commissaris, ‘Ik ben commissaris Van Eulsen en hier naast mij staat rechercheur Wim de Haan. U bent dus de nieuwe rechercheur, die ons team komt versterken.

We hebben zonet al een staaltje van uw overredingscapaciteiten kunnen zien en ik moet zeggen dat het indruk op ons gemaakt heeft.’ Henk Damhuizen geeft de commissaris en Wim een hand. Wim kijkt met bewondering naar die handen als kolenschoppen van Damhuizen.

Dan wendt Henk zich tot Wim en vraagt; ‘Bent u een van de rechercheurs, die bij die bankoverval zijn beschoten?’ ‘Ja, dat ben ik. Mijn collega is daarbij om het leven gekomen.

Maar laten we elkaar tutoyeren. Ik heet Wim. Dus jij komt ons team versterken?

Ik hoop dat we prettig kunnen samenwerken.’ ‘Kom, laten we naar mijn kantoor gaan,’ zegt Van Eulsen.

Als ze even later met hun drieën achter een dampende kop koffie zitten, vraagt de commissaris aan Henk, ‘Vertel eerst eens wat van jezelf. Wat heb je tot nu toe gedaan?’

Henk Damhuizen kijkt de twee mannen die aan de overkant van de tafel zitten gemoedelijk aan en begint te vertellen. ‘Ik heb een opleiding gevolgd op de politieschool. Daarna moest ik achttien maanden in militaire dienst. Later wilde ik bijtekenen om beroeps-militair te worden, maar daar heb ik toch vanaf gezien. In dienst heb ik wat cursussen gevolgd en veel aan sport gedaan. Ik heb veel wedstrijden gebokst en daarbij wat successen geboekt.’

‘Bij wat we daarnet gezien hebben, geloven wij dat graag,’ zegt Wim met een glimlach.

‘Dank je,’ grijnst Henk, ‘Na mijn militaire dienst ben ik van boksen overstapt naar judo, waar ik intussen de 2e dan heb behaald,’ zegt

Damhuizen. Dan vraagt hij aan de commissaris, 'Hebt u tijdelijk voor mij een passende woonruimte beschikbaar?'

Van Eulsen kijkt wat bedenkelijk als hij zegt; 'De woningen in Meppel liggen ook niet voor het oprapen. Als je een huis wilt huren, moet je eerst bij de woningstichting staan ingeschreven en dan heb je nog niet direct succes, '

'Ik kan dus beter naar een koopwoning uitkijken.' merkt Damhuizen op.

Dan mengt Wim zich in het gesprek. 'Ik heb tijdelijk nog wel een kamer over, maar dat moet ik natuurlijk eerst met mijn vrouw bespreken. 'Zij heeft het nog erg moeilijk met de dood van mijn collega Klaas van Spijkeren. Naast een goede collega waren hij en zijn vrouw persoonlijke vrienden van ons.' 'Het beste lijkt mij dat je dan nu eerst jou vrouw opbelt en dat jullie dan samen naar haar toe gaan, zodat ze met Henk kennis kan maken. ' zegt Van Eulsen.

Wim knikt en belt direct naar Susan en legt haar de situatie uit. Susan maakt geen bezwaar en als de commissaris het eerste gesprek heeft beëindigd, neemt Wim de Haan zijn nieuwe collega Henk Damhuizen mee naar huis.

De kennismaking tussen Henk en Susan verloopt prettig. Susan praat nog heel geëmotioneerd over de dood van Klaas. 'Het is goed dat Wim een collega krijgt waarop hij kan bouwen.

Hij kan de schietpartij en de dood van zijn collega Klaas, maar moeilijk verwerken,'zegt Susan met trillende stem,'Als hij een poosje wegblijft, ben ik zelf ongeruster dan voor de schietpartij. Als Wim zijn werk hervat en jullie gaan samen op pad, beloof me dan dat jullie voorzichtig zullen zijn.' Henk Damhuizen staat op van zijn stoel, kust Susan op beide wangen en zegt, 'We zullen extra voorzichtig zijn en we nemen geen onnodige risico's.

Ik hoop dat Wim en ik samen een goed team worden. Ik zal er zelf mijn uiterste best voor doen.' Henk Damhuizen maakt een goede indruk zowel bij Susan als bij Wim.

Na de koffie gaan ze naar boven, om de kamer die Henk tijdelijk kan betrekken, even te bekijken. Henk vind de kamer prachtig. 'Hier kan ik het best een tijdje uithouden.

Misschien is het maar voor een paar weken. Ik wil dit weekend nog op huizenjacht. Ik vind het bijzonder fijn dat ik een poosje deze kamer van jullie kan huren.'

Wim en Susan kijken elkaar aan en willen van kamerhuur niets weten. Susan zegt, 'Je bent onze gast tot dat je zelf een woning hebt gevonden. Neem daar rustig de tijd voor. Intussen kunnen wij elkaar dan wat beter leren kennen.'

Met het fijne gevoel hier in Meppel al twee vrienden te hebben gekregen, komt Henk Damhuizen twee dagen later met twee koffers vol bagage de kamer bij Wim en Susan inrichten. Als Henk alles een plaatsje heeft gegeven, komt Wim de kamer binnen. 'Als je klaar bent, kom dan als je wilt naar beneden. Susan heeft de koffie klaar.' 'Lekker, ik kom er aan. Kun je mij aan een paar adressen van makelaars helpen? Ik kan mij dan rustig oriënteren op de huizenmarkt.' 'Kijken en informeren kan geen kwaad, maar als ik jou was deed ik met kopen nog even kalm aan. Stel dat het wonen en werken in Meppel niet bevalt, dan zit je met een huis in je maag.' zegt Wim. 'Ik zal jou raad ter harte nemen, maar de entree in het politiebureau en de ontvangst van jou en je vrouw hebben zo'n indruk op mij gemaakt dat ik hier nu al niet meer weg wil.' zegt Henk lachend.

Maandagmorgen is het de eerste werkdag van Henk Damhuizen als rechercheur in Meppel.

Hij is toch wel een beetje gespannen. Het is voor hem een hele omschakeling, om vanuit een vertrouwde omgeving, in een vreemde stad waar hij niemand kent, te gaan wonen en werken. Toch is hij vol goede moed. Hij heeft de eigenschap om snel vrienden te maken en twee heeft hij er al in Wim en Susan de Haan. Wim de Haan hervat na zijn ziekte periode vandaag ook zijn werk en in goed overleg met commissaris Van Eulsen beginnen ze eerst met wat kleine zaken, zoals inbraken in drie schoolgebouwen. Deze drie inbraken lijken door dezelfde daders gepleegd te zijn. Wim geeft Henk de autosleutels van de nieuwe rechercheauto, een Ford Orion, die ze na de schietpartij hebben gekregen, maar waar Wim nog niet in gereden heeft. 'Rij jij maar,' zegt hij tegen Henk,' we

gaan eerst de straten in Meppel verkennen. Ook wil ik met jou door de binnenstad rijden, maar dat kunnen we vanmiddag het beste met de fiets doen. We hebben hier ook nog wat nauwe straatjes en steegjes, die je eigenlijk alleen per fiets kunt bekijken.’ De op het bureau aanwezige collega’s zijn blij verrast als Wim die morgen zijn werk hervat. Ook de nieuwe collega Henk Damhuizen wordt goed onthaald. De wachtcommandant Gerrit van Winsum had Henk al ontmoet. Het verhaal van zijn entree heeft de ronde al gedaan en vol bewondering staren de collega’s naar zijn indrukwekkende gestalte. Zijn brede schouders en grote handen imponeren iedereen. Tijdens de afhandeling van de schoolinbraken merkt Wim tot zijn genoegen op dat zijn nieuwe collega Henk Damhuizen, dezelfde vakkennis en tact heeft als hij zelf. Hij raakt er steeds meer van overtuigd dat hij met Henk zowel privé als in het werk, goed zal kunnen vinden. Ze praten samen over de vriendschap en samenwerking van Wim met zijn collega Klaas van Spijkeren. Hoe ze elkaar aanvoelden tijdens spannende gebeurtenissen zoals b.v. een arrestatie. ‘Ik hoop dat wij straks ook goed op elkaar zijn ingespeeld tijdens ons werk.’ zegt Henk. ‘Ik ben er van overtuigd dat het zo is.’ meent Wim oprecht.

Twee dagen later pakken de rechercheurs een paar jongens op die met de school inbraken te maken hebben. Na een verhoor van een half uur bekennen de jongens dat ze deel uit maken van een grote groep jongeren die veel inbraken op scholen en sportkantines hebben gepleegd.

Nog dezelfde dag wordt de bende opgerold. Met deze arrestaties heeft Wim zijn zelfvertrouwen weer terug en het nieuwe team maakt hiermee een goede indruk op de collega’s en de commissaris. Susan bemerkt tot haar genoegen de humeurverandering van haar echtgenoot en het terugkeren van zijn humor, met de komst van zijn nieuwe collega.

Als Wim en Henk die avond na het eten nog wat nabomen over hun activiteiten van deze dag, rinkelt de telefoon in huize De Haan. Susan neemt op en luistert even. ‘Wim, het is voor jullie. Er is werk aan de winkel.’ Wim neemt de telefoon van haar over. Als hij het

gesprek beëindigt en de telefoon heeft neergelegd, staart hij nog een poosje peinzend voor zich uit.

Henk kijkt hem vragend aan. Dan zegt Wim, 'In een bordeel, een seksboerderij aan de rand van Meppel, is het lijk van een jonge vrouw gevonden. We moeten er meteen naar toe.'

Als Wim en Henk bij het bordeel aankomen, staat de beheerder, een grote sterke kerel, bijna net zo groot als Henk, maar niet zo breed in de schouders, hen buiten op te wachten.

Hij wijst hen de parkeerplaats achter een hoge heg naast de boerderij aan, waar de rechercheurs hun auto kunnen parkeren. Wanneer de twee rechercheurs het bordeel binnen willen stappen, komt hen de politiearts, dokter Piet de Geer, tegemoet lopen.

Wim stelt Henk Damhuizen en Piet de Geer aan elkaar voor. De Geer en Damhuizen geven elkaar een stevige handdruk. De beide mannen vinden elkaar direct sympathiek.

Dan zegt De Geer, 'Het is duidelijk een wurgmoord. Er zitten strangulatieplekken in de hals en op het strottenhoofd van het slachtoffer. Gezien de omgevingstemperatuur waarin de vrouw zich bevindt en de afkoeling van het lijk, met de reeds ingetreden Rigor mortis, is de vrouw nu zo'n vier uur dood. Het stoffelijk overschot wordt door de officier van justitie in beslag genomen en naar het gerechtelijk laboratorium in Rijswijk overgebracht.'

Wim de Haan knikt en zegt, 'Goed, Piet regel jij dat met de officier van justitie?'

'Oké, doe ik. Nu begint jullie werk, ik ben hier klaar.' Op aanwijzingen van dokter Piet de Geer, lopen de rechercheurs naar een kamertje achter in de gang.

Op een groot hemelbed zien ze het ontklede lichaam van een jonge vrouw liggen.

De vrouw heeft een getinte huidskleur en lang zwart haar, dat los over haar schouders en borsten ligt gedrapeerd. In het kamertje staat de video aan met een pornofilm, die constant draait en steeds weer overnieuw begint. Henk Damhuizen kijkt het kamertje eens rond en zegt, 'Kijk, haar kleren liggen netjes opgevouwen op een stoel. Er heeft zo te zien geen worsteling plaats gevonden.' 'Nee, 'beamt

Wim, ‘Jan van Baarle onze dactyloscoop, zal zijn uiterste best moeten doen om sporen te vinden. Vingerafdrukken zullen er genoeg te vinden zijn. Misschien heeft het slachtoffer nog huidschilfers van de dader onder haar vingernagels zitten, maar als ik heel eerlijk ben, geloof ik dat zelf niet. Zo te zien heeft de dader, nadat de vrouw zich vrijwillig uitkleedde, een snelle krachtige verwurging ingezet en de vrouw volledig verrast.’ ‘We moeten eens kijken of het slachtoffer ook is beroofd.’

Heel zorgvuldig zoeken de rechercheurs het peeskamertje af naar aanwijzingen die duiden op een beroving. Intussen is ook de dactyloscoop gearriveerd. Henk Damhuizen heeft hij vanmiddag al ontmoet. Als Wim de Haan hem ziet zegt hij, ‘Jan, we zoeken aanwijzingen of het slachtoffer is beroofd. Tot nu toe wijst niets in deze richting, maar misschien ontdek jij iets wat daar opwijst. Je zult ongetwijfeld veel vingerafdrukken vinden. Misschien staan er ook enkele in ons archief. Neem ook als je wilt de vingerafdrukken van het slachtoffer. We kennen de identiteit van het slachtoffer nog niet.’

‘Goed, ik doe mijn best. Laat voordat ik de vingerafdrukken van het slachtoffer neem, door de fotograaf eerst de gebruikelijke foto’s nemen.’

Jan van Baarle pakt zijn koffer met benodigdheden voor zijn werk en neemt daar uit een kwast om met grafietpoeder op diverse plaatsen in het kamertje naar vingerafdrukken te zoeken. Henk ziet naast het bed een BH op de grond liggen. Met behulp van een balpen pakt hij de BH op van de grond en doet dit kledingstuk zorgvuldig in een plasticzakje en geeft dat aan de dactyloscoop. ‘Hier zou ze mee gewurgd kunnen zijn. Misschien vind je er nog sporen op.’ Wim ziet in de hoek van het peeskamertje, vlak naast het hemelbed een pedaalemertje op de grond staan. Met zijn voet opent hij het deksel. In het emmertje liggen wat tissues en een aantal gebruikte condooms. ‘Laten we de condooms en de tissues meenemen en in het laboratorium op DNA laten onderzoeken. Het lijkt misschien onbegonnen werk, maar het kan toch iets opleveren.’ Henk knikt en haalt een plasticzakje uit het koffertje van de dactyloscoop en deponeert daarin de inhoud van het emmertje. ‘We moeten dan wel zeker weten of dit kamertje vandaag alleen door dit hoertje is

gebruikt, ‘merkt Henk Damhuizen op.

‘Ik zal het aan de beheerder vragen. We moeten hem toch als eerste verhoren.’

Intussen maakt de politiefotograaf Kees van Kallenkote, de gebruikelijke foto’s van het lijk en van het peeskamertje. ‘Hebben jullie nog speciale wensen?’ vraagt hij aan de rechercheurs.

‘Ja, ik wil graag een duidelijke close-up van haar gezicht en een foto van haar hoe ze er nu bij ligt. Zolang we haar identiteit nog niet weten, zullen we een foto van haar aan het publiek moeten tonen.’ zegt Wim. In een andere ruimte van de seksboerderij is een bar waar de meisjes wat gaan drinken, voor ze met een klant naar een peeskamertje gaan.

Als de rechercheurs deze ruimte binnenkomen, zien ze de beheerder van het bordeel voor de deur staan om de aanwezigen die naar buiten willen, tegen te houden.

Een paar mannen die vertrekken willen, staan tegen hem te schreeuwen. Als hij de rechercheurs ziet, wenkt hij hen. ‘Ik wil weten wie deze moord op zijn geweten heeft, daarom probeer ik eventuele getuigen voor u vast te houden.’

Wim de Haan knikt. Tegen alle aanwezigen zegt hij, ‘Als u uw naam doorgeeft aan mijn collega, dan kunnen we een afspraak maken voor een gesprek bij ons op het bureau. Daarna mag u gaan.’ Een van de mannen zegt, ‘Kunnen we nu geen afspraak maken? Ik wil niet dat ze thuis horen dat ik hier wel eens kom.’ De man krijgt bijval van meer mannelijke bezoekers van de seksboerderij. Henk Damhuizen zegt, ‘Wim, laten we een lijst maken en wat namen van deze mannen noteren met de tijden wanneer we ze op het bureau verwachten.’

‘Goed, maar je kunt niet zeggen hoelang elk verhoor duurt.’ ‘Nee, dat is waar, maar dan moeten ze maar wat langer op elkaar wachten. Als moeder de vrouw niet mag weten wat manlief in de avonduren uitspookt, moeten ze dit er maar voor over hebben,’ zegt Henk grijnzend. Hij maakt met vier mannen een afspraak voor de volgende dag.

‘s middags om drie uur komen de eerste twee mannen en een uur later de volgende twee.

‘Morgenochtend om een uur of tien verwachten wij u bij ons op het

bureau aan de Eendrachtstraat, ‘ zegt Wim tegen Karel van Egmond, de exploitant van het bordeel.

‘Goed, ik zal er zijn. ‘

De volgende morgen even voor tien arriveert Van Egmond op het politiebureau.

Het is prachtig weer en de zon staat al hoog aan de hemel. Wim de Haan heeft een raam van de onderzoekkamer, dat op de Ceintuurbaan uitkijkt, een stukje opengezet. In de onderzoekkamer heerst nu een behaaglijke temperatuur.

De wachtcommandant stuurt Van Egmond door naar de onderzoekkamer. Als hij binnenkomt, legt hij een paspoort bij Wim op het bureau.

‘In mijn bureaula lag het paspoort van het meisje dat gisteren is vermoord. Ze heeft een Nederlands paspoort. Ze heet Carla van der Meer. Haar moeder is van Surinaamse afkomst en haar vader komt uit Nederland. Vandaar die getinte huidskleur van Carla.

Door haar dood lijd ik zakelijk veel verlies. Ze was erg goed in haar werk en daardoor veel in trek bij de mannen.’ Henk Damhuizen kijkt Van Egmond een poosje peinzend aan en vraagt dan, ‘Waar was u, gistermiddag om een uur of vier?’

‘Was dat het tijdstip van de moord?’ Henk Damhuizen knikt. Karel van Egmond sluit zijn ogen en denkt hardop na. ‘Eh,..... ik was toen in mijn kantoortje. Ik kreeg om die tijd een telefoontje.’ ‘Wie belde u en waarover ging dat telefoontje?’

‘Dat is voor deze moord toch niet relevant. Bovendien kan ik de namen van mijn klanten niet noemen.’ ‘We komen er toch achter. We kunnen het aanvragen bij de telefoondienst.

Op die manier kunnen wij uw alibi checken. Het duurt alleen wat langer.’

Karel van Egmond denkt na over de woorden van Henk. Dan zegt hij ,’Oké, ik kreeg een telefoontje van een directeur van een metaalfabriek. Hij kon een order in de wacht slepen uit Japan. Daarom wilde hij graag met delegatie uit Japan op zijn kosten een bezoek brengen aan mijn zaak, om zo zijn order te bezegelen.’ ‘Is dat gebruikelijk in die kringen?’vraagt Wim.

‘Niet alleen in die kringen, maar ook in de politiek wil men nog wel eens een cultureel uitstapje naar mijn bedrijf maken. Er komen wel ambassadeurs en andere hooggeplaatste personen van de diensten van mijn meisjes gebruik maken,’ grinnikt Van Egmond.

‘Hoeveel meisjes waren er gistermiddag in uw bedrijf aan het werk?’ vraagt Henk.

‘Er waren toen zeven meisjes binnen, waarvan vier met een klant contact hadden. Ik check dat regelmatig. Dit om de inkomsten in de gaten te houden en de veiligheid van mijn meisjes te waarborgen.’

‘Dat laatste is dan toch niet erg gelukt.’ zegt Henk smalend.

Karel van Egmond werpt een geërgerde blik naar Damhuizen, maar durft hier toch niet op te reageren. Dan zegt hij, ‘Dit bedrijf bestaat al dertig jaar. Zelf beheer ik deze zaak ruim tien jaar. In al die tijd is hier nooit iets gebeurd.’ Wim de Haan gaat staan en kijkt Van Egmond een poosje zwijgend aan. Dan haalt hij zijn schouders op, loopt naar een klein koffiezetapparaat, dat in de hoek van de researchkamer op een klein tafeltje staat en schenkt drie kopjes koffie in. Dan vraagt hij, ‘De vier mannen waar u zo juist over sprak, waar vier van uw meisjes contact mee hadden gistermiddag, waren die ook nog in uw bordeel toen wij arriveerden?’ ‘Ja, uw collega heeft hun namen genoteerd.’

Dan kijkt Henk Damhuizen, Karel van Egmond aan en vraagt, ‘Hoe is het mogelijk, dat in zo’n bordeel als dit, dat naar ik aanneem de hele middag en avond volop klandizie heeft, een vermoorde prostituee na vier uur pas ontdekt wordt? Ik neem aan dat ze toch wel eerder wordt gemist.’ ‘Nee,’ zegt Van Egmond, ‘het gebeurt regelmatig dat goede klanten een hele middag of avond van de diensten van een meisje gebruik maken, als het meisje goed is in haar werk. En Carla was goed en dus bij veel klanten geliefd.’

Dan zegt Wim de Haan, ‘Goed, drinkt u rustig uw koffie op. U krijgt van mijn collega een kaartje met het telefoonnummer waarop u ons kunt bereiken. Mocht u nog iets te binnen schieten, wat voor ons onderzoek van belang kan zijn, belt u ons dan. Het maakt niet uit hoe laat het is. U mag wat mij betreft nu wel gaan.’

Als Karel van Egmond is vertrokken zegt Wim, ‘We moeten nu

eerst de familie van het slachtoffer inlichten. Eigenlijk hadden we dat gisteravond al moeten doen, maar toen kenden we de identiteit van het slachtoffer nog niet en wisten dus ook niet waar haar naaste familie woont.’ Henk Damhuizen knikt en start zwigend de computer op en noteert de gegevens van het gesprek met Karel van Egmond. Terwijl hij daarmee bezig is, ijsbeert Wim de Haan wat door de researchkamer en laat zijn gedachten de vrije loop. Toch ziet hij geen opening in het onderzoek, dat eigenlijk nog moet beginnen, dan steekt hij het paspoort van Carla van der Meer en een foto van het slachtoffer, die fotograaf Kees van Kallenkote op de plaats delict heeft gemaakt in zijn zak. Als Henk het bestand heeft bijgewerkt, sluit hij de computer af en gaan de rechercheurs op weg om de familie van het slachtoffer in te lichten.

Ze lopen naar de parkeerplaats achter het politiebureau, waar de nieuwe Ford Orion geparkeerd staat. Wim de Haan heeft zelf nog niet in deze auto achter het stuur gezeten.

Ook nu geeft hij de eer aan zijn nieuwe collega. Henk Damhuizen start de auto en de wachtcommandant, Gerrit van Winsum opent vanuit het bureau automatisch het hek.

De ouders van Carla wonen in Zwolle. Het is prachtig weer en erg rustig in het verkeer. Als ze eenmaal op de snelweg zitten, telefoneert Wim vanuit de auto met de korpschef van de regio Zwolle om de situatie uit te leggen. De korpschef vertelt Wim vervolgens hoe ze het beste kunnen rijden. Als ze op de plaats van bestemming aankomen, parkeren de rechercheurs de auto aan het begin van de straat, op een klein parkeerterreintje, dat omringd wordt door boompjes met wat lage onderbegroeiing. Het is een nette straat, met woningen die dateren uit de jaren vijftig, met kleine tuintjes voor de huizen. Daar loopt het trottoir voor langs en daarna komt de doorgaande weg. Rustig lopen de mannen naar de woning van de familie Van der Meer. Ze zien dat de gordijnen van de woning gesloten zijn. Henk Damhuizen belt een keer of drie aan, maar de deur wordt niet geopend. ‘Het lijkt erop dat er niemand thuis is,’ zegt hij. Wim de Haan staat met de handen in zijn zakken peinzend voor zich uit te staren.

Dan draait hij zich om en kijkt naar de overkant van de straat, waar vanuit een woning iemand door de vitrage naar buiten gluurt naar wat de mannen aan het doen zijn.

Dan gaat de deur van de woning van de familie Van der Meer een klein stukje open.

Het gezicht van een vrouw met een donker getinte huidskleur komt om de hoek van de deur te voorschijn. Haar ogen zijn rood van het huilen. Wim de Haan laat zijn legitimatiebewijs zien en zegt, 'Dag mevrouw, we zijn rechercheurs van politie uit de regio Meppel.

Mogen we even binnen komen? We hebben een droeve mededeling voor u.'

De vrouw opent de deur helemaal en zegt met een snik in haar stem, 'Komt u verder. Ik ben mevrouw Van der Meer. Mijn man en ik zijn al op de hoogte van de moord op onze dochter Carla. Karel van Egmond heeft ons al gebeld. Hebt u al enige aanwijzingen in de zaak?'

'Nog niet. We wilden u eerst op de hoogte brengen, voor we het onderzoek op kunnen starten. Vanmorgen kregen we haar paspoort. Gisteren wisten we nog niet wie ze was. Wanneer heeft Karel van Egmond u gebeld?' 'Een kleine drie kwartier geleden,' zegt de heer Van der Meer. Zijn vrouw is aan de keukentafel gaan zitten, met het hoofd op haar armen en snikt hartverscheurend. 'Van Egmond zei dat hij al bij u op het bureau was geweest,' gaat Van der Meer verder. 'Ja, dat klopt,' bevestigt Wim de Haan, 'voor we hier naar toe gingen, was hij bij ons. Hij heeft ons het paspoort van uw dochter gebracht.'

'Wist u dat uw dochter in de prostitutie werkte?' vraagt Henk Damhuizen. Mijnheer Van de Meer loopt hoofdschuddend bij hem vandaan. Zijn echtgenote kijkt de rechercheurs met betraande ogen aan en zegt, 'We wisten het sinds kort. We vermoeden het al eerder. Onze Carla was al vroeg in seks geïnteresseerd. Ze was een jaar of dertien toen ze op school door een lerares werd betrappt, terwijl ze in het fietsenhok een jongen pijpte, die wat ouder was dan haar. Mijn man en ik moesten toen op school komen voor een gesprek. In de opvoeding waren we open tegen Carla op gebied van seksuele voorlichting. Ze was veertien jaar, toen ze de pil ging gebruiken en